



MAX PLAY13

Život kao igra i ja kao maksimalni
igrač

Copyright © 2025 by MAX PLAY13

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, scanning, or otherwise without written permission from the publisher. It is illegal to copy this book, post it to a website, or distribute it by any other means without permission.

First edition

This book was professionally typeset on Reedsy.

Find out more at reedsy.com

Posvećeno sebi—

*Zato što sam svoje snove uvijek stavljao kao glavni cilj i nikada se
nisam zadovoljavao sa manje.*

Za strpljenje, čak i kad se čekanje činilo vječnim.

*Za svaki osmijeh koji sam nosio dok se svijet oko mene raspadao.
Za to što sam bio svoj najgori neprijatelj, a ipak se volio kroz sve to.
Za vjerovanje da je raj ovdje i sada — ne neko nedostižno obećano
mjesto.*

Za novo doba i svijet slobodan od laži i obmana.

Za istinu.

Za nas.

Mi smo bezgranični.

Mi smo jedno.

Contents

1	Uvod	1
2	Igra	3
	Konstrukt	3
	Dobro	6
	Zlo	6
3	Igrač	7
	Um	7
	Tijelo	8
	Duša	10
4	Misija	11
	Nije sve uzalud	11
5	Level 1 - Ego	13
	Laž izrečena da bi se spoznala istina	13
6	Level 2 - Buđenje	17
	I istina će vas osloboditi	17
7	Level 3 - Otkrivenje	22
	Živjeti istinu	22
	<i>About the Author</i>	23

1

Uvod

Mi dolazimo na ovaj svijet bez znanja o tome tko smo, gdje smo bili prije dolaska tu i kamo idemo poslje smrti.

Neke se stvari dogode kako smo htjeli, a mnogo više stvari se dogodi kako nikada nismo mogli niti zamisliti. Ipak, ništa od toga nije slučajno. Ne postoje pogrešni putevi. Postoji samo jedan put—onaj koji je izgrađen za tebe, jedini kojim ćeš ikada hodati.

Svaki je put jedinstven. Može ga istinski razumjeti samo onaj koji hoda na tom putu. Ali postoje i druge duše čiji putevi idu u sličnom smjeru—i ako si dovoljno mudar da slušaš otvorenog uma, možeš učiti brže, uzdići se ranije i patiti manje.

U ovom svijetu nema pogrešaka. Sve je točno onako kako treba biti.

A istina—kad je zaista spoznaš—oslobađa te. Ne ona istina u koju ti kažu da vjeruješ. Ne ona koja je stvorena da te kontrolira, pripitomi, napuni krivnjom ili umanji. Nego ona istina koju osjetiš kad sve iluzije umru. Kad je spoznaš, više ne vjeruješ—sada znaš. A kad znaš, više nisi okovan nametnutim pravilima. Sada vidiš stvarnost takvu kakva jest: ljude, sisteme i sebe—

jasno i bez prikrivanja, vidiš istinu.

Sada počinješ igrati igru. Ne po pravilima koje su ti dali, nego po onima koja sam pišeš. I po prvi put, daješ svijetu ono što mu je najviše trebalo—svoju istinu. To je ljubav u svom najvišem obliku. Jer čovjek koji ne laže sam sebi jedini je koji može dati pravu istinsku ljubav drugima.

Različite priče se pišu svaki dan. Većina priča su samo kopije. Ipak, postoje one rijetke priče koje nose nešto hrabro, nešto novo, nešto što ima moć promjenit svijet. To su priče koje se usuđuju reći istinu. Ako si ti jedan od tih ljudi—jedan od rijetkih koji osjećaju da su rođeni za više, koji se ne boje pitati pitanja i tražiti istinu sve dok je ne pronađe —ova ti knjiga može pomoći da se prisjetiš tko uistinu jesi i zašto je tvoja priča važna.

Zato je nemoj skrivati. Budi to šta osjećaš.

Bez nepoštovanja prema ikome ili išemu. Sve ima svoju svrhu. Ali svijet se mijenja. Uvijek se mijenja. A ponekad ta promjena zahtijeva da nešto staro mora umrijeti. Stari sustavi ne odlaze tiho. Oni se bore, hvataju i vrište. Pokaži zube. Uzvрати. Pobijedi. I ne osjećaj krivnju. Čak će se i oni koji se opiru na kraju uskladiti s novim.

A ako ikada zaboraviš tko si, sjeti se:

Već znaš odgovor.

Vjeruj mu.

2

Igra

Kad bih ikada poželio stvoriti igru u kojoj bih imao apsolutnu zabavu dok je igram, stvorio bih ovaj svijet i ovaj život kakav poznajemo. Savršen je. Što više učiš o njemu, to postaje nevjerojatniji. I samo se nastavlja dalje. U kojem god smjeru kreneš — što god istražuješ, seciraš, objašnjavaš ili propituješ — shvatiš koliko zapravo malo znaš. Uvijek postoji još nešto za loviti, osjetiti, vidjeti, naučiti, iskusiti.

Konstrukt

Da bi igra pravilno funkcionirala, mora postojati nešto što pokreće stvari i stvara gameplay za igrače — inače bi bila mlaka i neigriva. Mora postojati nešto što tjera igrače na kretanje, ispunjavanje ciljeva i stvaranje vlastitih priča. Kad bi sve bilo savršeno, ne bi bilo priča za ispričati. Ne bi bilo napretka — samo beskonačno ispunjenje i radost. Ali igre tako ne funkcioniraju, i ovaj svijet nije tako izgrađen.

Glavna pokretačka sila ovog svijeta je energija suprotnosti — dobra i zla. To je ono što pokreće igrače i čini ovu igru igrivom. Jedno ne postoji bez drugoga. Odvojeni su, ali ovise jedno o drugome kako bi uopće postojali i kako bi se mogli razlikovati.

Kao potpune suprotnosti, to su sile koje imaju jednaku maksimalnu snagu. Maksimum jednoga je suprotni maksimum drugoga. Sve što postoji u jednom može se pronaći kao točna suprotnost u drugome. To bih podijelio u četiri glavne kategorije, koje se mogu dalje razlagati do najsitnijih dijelova svake:

Dobro–Dobro, Zlo–Dobro | Dobro–Zlo, Zlo–Zlo

U ovom primjeru jasno vidimo da dijelovi jedne strane žive unutar suprotne strane — od miješanih oblika do maksimalnog Dobra ili Zla — koji su čiste, izvorne reprezentacije svakog pola. U kršćanskoj kulturi to bi bili Lucifer i arkandeo Mihael kao maksimalne reprezentacije svake strane.

Te dvije strane su u vječnoj borbi za dominaciju nad igrom, i onog trenutka kada jedna strana postane 100% svega — igra je gotova.

Svi igrači u igri doprinose konačnom ishodu. Svaki igrač je važan. A kada to shvati, može svjesno doprinositi željenom ishodu igre tako da postane ono što želi vidjeti na kraju. Ako želiš da Dobro pobijedi, moraš postati što je moguće više Dobro i tako živjeti. To ne završava s tobom — nastavlja se dalje i dalje.

Igrači uče igrajući. Kada napuste ovu igru, iza sebe ostavljaju sve što su naučili, zapisano u energiji svemira, kako bi svaki novi igrač to mogao preuzeti, proširiti, promijeniti i naučiti još više.

Svaki igrač mora doći do maksimalne razine igrača. Tek tada je njegovo putovanje završeno. Neki igrači to postižu brže od drugih — ako su spremni mijenjati se, prilagođavati i učiti. U suprotnom, stalno se vraćaju u igru dok ne dođu do maksimuma. Taj put igrača u ovom svijetu ima ime: zove se reinkarnacija. No

možda će ti biti lakše razumjeti ga ovako napisanog.

Da bi došao do maksimalne razine, igrač mora igrati igru onako kako on to vidi ispravnim. Drugim riječima: svaki igrač mora u potpunosti prihvatiti i živjeti svoju istinu. Bez straha. Bez skrivanja. Bez polovičnog sjaja. Samo istina i puni sjaj duše mogu te dovesti do maksimalne razine.

Ako je tvoja istina biti beskućnik koji živi ispod mosta, i ti radiš točno ono što si želio — tada si igrač na maksimalnoj razini.

Samo da razjasnimo: tvoja istina i kako tvoj život izgleda neće se uvijek poklapati. Beskućnik ispod mosta možda je želio biti liječnik, ali su ga životne okolnosti dovele tamo gdje jest. Ako je taj čovjek cijeli život živio po svojoj istini — radio sve u što je vjerovao da treba raditi i radio sve što je želio — tada je ispunio svoju svrhu. Bez obzira na to što ga njegova istina nije odvela tamo gdje je mislio da hoće. Učinio je ono što je htio, slijedio svoje srce i dao 100% — i to je ono što se računa, bez obzira na konačni ishod.

Ako ne živiš tako, tada spavaš. Dopuštaš igri i drugim igračima da kontroliraju tvoj energetski izlaz. Ne sjajiš u potpunosti. Tvoje je svjetlo prigušeno. I ponovno ćeš doći — sve dok tvoje svjetlo ne zasja punom snagom.

* * *

Dobro

Svijetla strana svega. Njena glavna pogonska sila je ljubav. Sve što je Dobro mora u sebi imati ljubav. Nemoguće je da nešto bude Dobro, a da u sebi nema ljubavi. To je krajnja moć stvaranja. Ona nam je dala ovaj svijet i sve u njemu.

* * *

Zlo

Tamna strana svega. Njena glavna pogonska sila je mržnja. Sve što je Zlo mora u sebi imati mržnju. Nemoguće je da nešto bude Zlo, a da u sebi nema mržnje. To je krajnja moć uništenja. Ono želi uništiti ovaj svijet i sve u njemu.

3

Igrač

Um

Dio igre. Postoji samo unutar nje i ne može se koristiti za išta izvan nje. Jedan jasan primjer: nikada ne može znati kako je nastao, ili što je bilo prije njega—jer je ograničen do točke gdje je ova igra započela.

Ovaj život ti dopušta da postaneš što god želiš postati. Ogledalo je tvog mentalnog stanja—tvog stava, misli i osjećaja. Ono što držiš kao istinu u svom umu, postaje istina u tvom svijetu. Sva inteligentna bića koja postanu svjesna same sebe imaju sposobnost oblikovati i prilagođavati igru svom unutarnjem stanju. Većina ljudi živi a da toga uopće nije svjesna—ili to koriste nesvjesno, ne znajući koliku moć zapravo nose.

Naš um je **najmoćniji alat** u ovom svijetu. U njemu se nalazi cijeli svijet—i sve u njemu—od početka do kraja. Svaka informacija koja je ikada postojala kodirana je unutar nas. Većina

toga zaključana je, nedostupna, i koristimo samo one dijelove koje smo otključali kroz iskustvo, preispitivanje i učenje.

Jednostavan je za korištenje. Radi po defaultu. Sve što trebamo učiniti je promatrati—dopustiti mu da radi ono za što je stvoren. Ako nešto želimo, fokusiramo se na to. Uskladimo svoje misli s tim ciljem. Onda pustimo da um odradi svoje—bez sumnje, bez unutarnjeg brbljanja. Samo promatramo. I prije ili kasnije, stignemo tamo.

Nitko nas ne uči kako ispravno koristiti svoj um. Pa završimo u unutarnjem kaosu, koji se zrcali kao vanjski kaos. Ja sam savršen primjer. Nikada zapravo nisam koristio svoj um onako kako je trebao biti korišten. Nikada nisam postavio jasan smjer, nikada nisam uskladio svoje misli prema istinskom cilju. Možda sam njegovu kreativnu moć koristio u trenucima—ali većinu vremena bio sam zarobljen u unutarnjoj buci.

Da bi otključao njegovu pravu moć, um mora biti **bistar i tih**. Slobodan od brbljanja. Slobodan od samosabotaže. Ako si zaglavio, kreni od toga. Oslobodi se samog sebe. Stvori život koji želiš. Toliko je jednostavno. Pusti. Što god da se dogodi—prihvati to. Prestani pokušavati kontrolirati ili opirati se. Oslobodi svoj um. Ti si igrač. Igraj igru.

* * *

Tijelo

Tvoje tijelo je tvoja **konstrukcija u igri**. Ono je tvoja najjača poveznica s igrom. U njemu se drži tvoja energija; kroz njega

osjećaš svijet, igru i sve u njoj. Tvoj um usmjerava, ali tvoje tijelo mora slijediti s osjećajima da bi se stvari stvarale onako kako želiš.

Sve što osjetiš kroz tijelo, odašilje valove energije u svemir. Ta energija će se na kraju vratiti u nekom obliku, ali uvijek se vrati. Ono što šalješ, to i primaš. To je uvijek i zauvijek istina. Nema negiranja ni bježanja od te istine.

Cijeli svoj život stvaraš kroz svoje osjećaje. Tvoj sadašnji život je **sažetak svega što si osjećao do ovog trenutka**, a u ovom trenutku, ono što osjećaš stvara tvoju budućnost. Um mora imati ideju, viziju, želju—koju onda osjetiš i prihvatiš kao svoju istinu. Ta istina postaje život koji živiš.

To može biti i strah, ili bilo što drugo—ali sve dok to vjeruješ kao svoju istinu, to je ono što će ti doći. Postoji mnogo strahova, želja i svih mogućih drugih stvari koje se osjećaju svakodnevno, pa i godinama. Ali sve dok ih ne vidiš u potpunosti kao istinu, one se neće ostvariti. Vratit će se kao lažne, baš kao što si ih poslao, i nikada neće imati pun učinak—neće se manifestirati.

Možeš imati milijune loših misli svaki dan, ali sve dok ih u potpunosti ne prihvatiš kao istinu i ne povjeruješ u njih kao stvarnost, one ti nikada neće stvarno naštetiti—samo će ti sadašnjost biti ispunjena mislima koje ne rade ništa, osim što te odmiču od onoga gdje si sada.

Isto vrijedi za svaku drugu misao, dobru ili lošu—ako nije potpuno vjerovana i prihvaćena kao tvoja istina, iz nje se ništa neće roditi.

* * *

Duša

Duša je **poveznica s onim izvan**—s kreatorom igre. S Bogom. S tvojim pravim ja. Ona postoji izvan igre, a naše tijelo je njezin način da uđe u igru, da „obuče“ lik.

Ona je **tihi promatrač**. Uvijek gleda.

Prema mom vlastitom razumijevanju, ja to vidim ovako:

Na početku je bio **Veliki prasak**. Ovaj svemir—ova igra—rođena je iz jedne, stisnute točke koja je već nosila kod za sve. Kad je došlo vrijeme, ona se inicijalizirala. Igra je počela.

Slijedeći tu logiku, vjerujem da će se sve na kraju vratiti u onu prvobitnu točku. Kad se ciklus završi, igra će završiti. A ako postoje odgovori na to što postoji izvan ove igre, mislim da se mogu pronaći samo u izvoru—tamo gdje je sve počelo.

Energija je eksplodirala, galaksije su se formirale, zvijezde su se rađale i umirale, i naposljetku se pojavio život. Na Zemlji—samo jednom od bezbrojnih svjetova u svemiru, život se dogodio. Kroz evoluciju pojavilo se čovječanstvo. A onda se dogodilo nešto rijetko: postali smo svjesni sebe.

To je taj **magični trenutak**. Kad biće postane svjesno sebe i svog postojanja, stvara se poseban komadić energije: mi to nazivamo **duša**. Mali dio svemira koji je postao svjestan samog sebe.

Svaka duša tako nastaje. Neke na planetima i u civilizacijama daleko starijima od naše. Zašto smo ovdje—ne znam. Ali vjerujem da smo svi na nekoj misiji. I tek kad je ispunimo, bit ćemo spremni napustiti ovu igru.

4

Misija

Nije sve uzalud

Možeš postati bilo što i stvoriti bilo što u što vjeruješ. **Jedine granice su one koje držiš u svojoj glavi.**

Meni je razumljivo da neke duše—neki igrači—imaju granice, jer su na razinama gdje njihova duša još nije potpuno probuđena. Ne znaju koja je njihova prava moć, i zato je ne mogu koristiti.

Ali za dušu koja zna svoje mjesto u svemiru—za dušu koja zna istinu, za takvu dušu da bude okovana strahom i nevjericom znači **baciti svoju moć u vjetar**. Ne samo moć radi nje same, nego moć da pomogneš drugima, da promijeniš svijet, da pokreneš nešto novo, novo doba, novu kreaciju.

To je doslovno **bacanje svog života uzalud**.

Mi smo ovdje na misiji i moramo ispuniti tu misiju. To je naš **krajnji cilj**. To je jedina stvar koja nas može istinski ispuniti i učiniti sretnima.

Ne moraš postati Majka Tereza ili neki svetac. Samo budi

iskren prema sebi. Idi za svojim osjećajima i svojim željama.
Vjeruj u njih. Slijedi ih.

Tada si učinio sve što si trebao učiniti—sve što je bilo u tvojoj moći. Ispunio si sudbinu i svrhu svoje duše u ovom svijetu.

Tek tada možeš biti potpuno zadovoljan i u miru. Tek tada možeš prekinuti svoje karmičke cikluse i krenuti naprijed.

Do tada, ostaješ zaglavljen na **repeatu**.

5

Level 1 - Ego

Laž izrečena da bi se spoznala istina

Sjećam se prve slike koju sam imao o sebi, negdje s četiri ili pet godina. Moji roditelji i drugi nazivali su me pametnim, hvalili jer sam tako mlad sam naučio čitati. Davali su mi knjige, divili se mom umu, činili da se osjećam posebnim. I bio sam. To je bila istina—ali umjesto da to jednostavno prihvatim i nastavim dalje, nosio sam to kao značku. I budem iskren—još uvijek je nosim.

Nije to ponos. To je samo stvarnost. A to je ona crta koju mnogi nikada ne nauče hodati—crta između istine i ega. Život je izgrađen na pravilima. Ružnim ili lijepim, pokvarenim ili plemenitim, ta pravila čine arhitekturu ovog svijeta. Ne možeš se pretvarati da ne postoje. Prihvatiš konstrukciju kakva jest, i kad se pravila promijene—stotinama godina kasnije—pomakneš se s njima. Ali poricanje sadašnjih zakona samo te udaljava od istine.

Svijet je prljav. Prekrasan. Okrutni. Božanski. Nepravedan. Jedno dijete rodi se u palači, drugo umre bez imena na ulici. To je igra. I dok se kod ne promijeni, ne pobjeđuješ tako da se pretvaraš da pravila ne postoje—pobjeđuješ tako što ih razumiješ.

I tako sam naučio: ako se osjećaš posebnim, prihvati to. Ako si stvoren za vrh, prestani igrati na dnu. Još uvijek možeš biti dobar prema drugima bez da uništiš sebe. Ali nikada se ne spuštaj dolje samo da bi bio „prihvatljiv“—jer će te tada tretirati kao da dolje i pripadaš. A ne pripadaš. Tu sam grešku radio godinama—možda cijeli svoj život. Smanjivao sam se da bi se drugi osjećali ugodno. Prigušivao sam svoje svjetlo da bi odgovaralo prostoriji. Mislio sam da je to prijateljstvo.

A ipak, čak i u tami, bio sam blagoslovljen. Imao sam nekoliko prijatelja—rijetkih—koji su odgovarali mojoj energiji. S njima sam mogao biti svoj u potpunosti. Zajedno smo bili nezaustavljivi. Naša povezanost bila je čisti flow, čista sila—nešto što se rijetko viđa, možda nikada više. Tada sam vidio istinu:

Ljudi već vide tko si. Ako to odbijaš biti, samo izgledaš slabo.

Ego nije neprijatelj. To je savršen sustav. Ogledalo koje reflektira svaki strah, svako ograničenje, svaku slabost koju pokušavaš sakriti. I neće ti dopustiti da zaboraviš. Pritisnut će tu ranu svaki dan dok se s njom ne suočiš. Ne možeš mu lagati. Ne možeš mu pobjeći. Ili probiješ kroz, ili te drži zaključanog u tihoj kavezu sve do smrti.

Punih 23 godine moji strahovi su me oblikovali. Blokirali su mi put, iskrivili sliku o sebi i pretvorili me u nekoga za koga sam se zakleo da nikada neću postati. Ne zato što sam podbacio—nego zato što sam bježao. Strah me pretvorio u svoju marionetu. Ali u svojoj okrutnosti, strah je učitelj. Ponizuje te. Pokazuje ti strane

života u koje nitko ne želi gledati.

I predajući se strahu, učiš što je prava moć.

* * *

Iako sam ego nekada zvao laži, sada razumijem da je to istina— ali istina koja živi samo unutar ovog svijeta. Ego je tvoja slika o sebi, izgrađena iz iskustava i uvjerenja. Drži te prizemljenim u ovoj igri. Pokazuje ti gdje si. Ali onog trenutka kad počneš postavljati prava pitanja—

Gdje sam bio prije nego što sam došao ovdje? Kamo idem poslije? Što je stvarno, a što nije?

—ego počinje umirati. Što više rasteš, to više on propada. Ne može preživjeti u prisutnosti istine. Što više učiš tko zapravo jesi—duša, beskonačna i neukrotiva—tiši taj glas postaje.

Ljudi troše cijele živote pokušavajući se boriti s egom riječima. Ali ego ne reagira na logiku. Nije ga briga za argumente. Njega pokreću kontrola i strah. Što više pokušavaš kontrolirati život, glasnije postaje. Što se više bojiš, to se više hrani.

Jedini način da ušutkaš ego je da pustiš. Da se predaš.

Kada prestaneš grčevito držati ono za što misliš da jesi, ego nema više za što da se uhvati.

Ego je glas koji te drži malim, drži te ljutim, drži te zarobljenim. Ali to je također glas koji te vodi ravno u tvoju vlastitu sjenu, iznova i iznova, dok ne naučiš istinu:

Ti nisi taj glas. Ti si onaj koji ga čuje.

Hoćeš slobodu?

Onda prestani vjerovati. Počni gledati.

6

Level 2 - Buđenje

I istina će vas osloboditi

Imao sam 20 ili 21 godinu kada su se prve pukotine u mojoj stvarnosti počele pojavljivati. Sve što sam mislio da znam o životu, svijetu, sebi i svojoj budućnosti počelo se raspadati. Početak kraja započeo je negdje oko prosinca 2012. — vremena koje su neki nazivali krajem svijeta. Bili su u krivu, ali i u pravu.

Sjećam se tog osjećaja — valova nepoznate energije kako prolaze kroz moje tijelo. Pomak. Nešto je bilo drugačije. Nešto drevno i kozmičko. Majanski kalendar nije predvidio uništenje — predvidio je prijelaz. Dogodilo se galaktičko poravnanje: Sunce se poravnalo sa središtem naše galaksije. Kraj ciklusa od 26.000 godina. Početak novog.

Vjerujem da smo ušli u Doba Vodenjaka — novo energetska doba. Svemir, zvijezde i planeti nose vlastiti energetski potpis. To nije mistika — to je fizika. Sve je energija. A kada se poravnanja promijene, energija oko nas se mijenja. Mijenja se i

energija unutar nas.

Mi nismo odvojeni od sustava — mi jesmo sustav. Svemir nije kaos — on je savršeni stroj, koji kuca unaprijed s božanskom preciznošću, daleko iznad onoga što možemo izračunati. I u tom trenutku, nešto u meni se pokrenulo — nešto što se više nikada nije moglo zaustaviti.

Bio sam kod prijatelja. Dani su prolazili, a ja sam se osjećao nevjerojatno — živ, na način koji prije nisam poznao. Osjećaj da dolazi promjena. Kao da postajem nešto drugo, nešto bolje. Cjelovitije. Više ja.

Nedugo nakon toga počeo sam provoditi više vremena s novim prijateljem. Prije smo bili samo poznanici, ali nešto se promijenilo. U samo nekoliko dana bili smo povezani u samoj srži. Dvije glave. Jedan um. Vidjeli smo iste stvari, vjerovali u iste istine, tumačili život kroz istu leću. S njim sam postao najmoćnija verzija sebe. Neustrašiv, blistav, Maksimalni Igrač.

Osam mjeseci vladali smo svijetom kojeg god bismo dotaknuli. Bili smo nezaustavljivi. Hodajući dokaz da smo na tragu nečeg dubljeg, većeg. Svaka prostorija se savijala prema nama. Svaka duša je primijetila. No svemir, kao i uvijek, djeluje u ciklusima. I nakon tih osam mjeseci — najživljih u mom životu — on je ubijen.

Moj se svijet srušio. Ja sam se srušio. Energija koju smo dijelili nestala je, a ja nisam bio spreman nositi plamen sam. Počeo sam tonuti.

Skliznuo sam na ulice, u život droge i kaosa. Dan za danom, noć za noći — bez posla, bez strukture, samo užitak i bijeg. Izvana sam bio živ, iznutra prazan.

Tama me počela dozivati. Oduvijek me fascinirala — ne okrutnost radi same okrutnosti, već moć koju nosi: sirova, primordijalna energija sjene. Dio mene ju je cijenio. Želio ju

je osjetiti. Kanalizirati. Postati.

Jedne noći, sam u crnoj sobi, donio sam odluku koja će promijeniti sve: zazvao sam Đavla.

„Ako postojiš“, rekao sam, „dodi i bori se sa mnom. Ne želim drugo mjesto. Ili sam na vrhu, ili ne postojim uopće.”

(Oduvijek sam sebe vidio na vrhu — možemo dijeliti prijestolje, ali se nikada neću pokloniti ispod ikoga. Ako me se gurne ispod, samouništiti ću se i nestati zauvijek. Dugo sam vjerovao da samo Bog može biti iznad mene — nitko i ništa drugo. To me uvjerenje držalo stabilnim dok nisam spoznao istinu.)

Nije bilo planirano. Došlo je iz instinkta. Nisam se bojao — zahtijevao sam. Izazivao sam najmoćniju silu koju sam mogao zamisliti.

Ponavljao sam taj ritual noćima — otvarao treće oko, posezao u astral, stvarao energiju u prostoriji toliko gustu da je djelovala kao druga dimenzija. Čuo sam glasove. Osjećao prisutnosti. Izgubio sam dodir s ovim svijetom, i kakva god vrata sam otvorio, više ih nisam mogao zatvoriti.

Mjeseci su prolazili. Nakon smrti prijatelja znao sam razgovarati s njim u glavi, ponašajući se kao da je još živ. A onda se dogodilo nešto čudno. Glas u mojoj glavi počeo se mijenjati. Taj glas postao je Đavao. Preuzeo je moje misli, govorio kroz mene, izvrtao svaku riječ i svaki trenutak u bol.

Pozvao sam tu energiju u svoj život, u sebe, i to je bio jedini način da nastavim dalje, da naučim što je istinsko zlo i prihvatim svijet u cijelosti. Bio je to jedini način da se probudim. No tada nisam imao pojma što se događa — bilo je kao da gledam neki ludi film.

Više nisam živio. Bio sam zarobljen u vlastitom umu. Đavao je bio s druge strane stakla, mučeći me. Svaki dan. Svaki trenutak. Nije bilo izlaza. Počeo sam gubiti identitet. Jesam li ja Đavao?

Jesam li još uvijek Luka? Tko sam ja?

Obiteljske večere pretvorile su se u horor. Glasovi koji šapuću smrt, uništenje, beznade. Nisam mogao govoriti, nisam se mogao pomaknuti, nisam mogao djelovati — samo gledati kako glas u meni razara moj svijet. Molio sam Boga za pomoć. Ništa nije dolazilo. Gotovo dvije godine živio sam u budnom Paklu.

A ipak, u najtamnijim trenucima, glas u meni bi šapnuo:

„Mora djelovati stvarno, inače ne bi funkcioniralo.”

A onda se dogodila magija. Svemir mi je poslao jedino što me moglo spasiti. Bilo je zapanjujuće — nisam mogao vjerovati da je moguće. Slučajno sam naišao na video Alana Wattsa na YouTubeu, i kada sam ga čuo kako govori, ostao sam bez daha. Sve što je govorio bilo je poput lijeka za moj um. Točno ono što sam trebao čuti u tom točno određenom trenutku. Ono jedino što me moglo spasiti pojavilo se — i bez oklijevanja počelo me voditi u novom smjeru.

Alan Watts objasnio je sve kroz što sam prolazio — um, iluziju sebstva, prirodu misli, mehaniku unutarnjeg svijeta. Dao mi je nešto što nitko drugi nije mogao: novi način da vidim sebe.

Naučio me da se ne borim protiv glasa — nego da ga razumijem. Da slušam. Da učim. I tako sam i učinio.

Prihvatio sam tamu. Cijelu. Rekao sam Đavlu:

„U redu. Prihvaćam. Bit ću zao. Povrijedit ću druge. Bit ću tama u potpunosti. Sve dok imam dobar život, nije me briga.”

I u tom trenutku potpunog predavanja — nestao je.

Đavao je bio gone. Um se utišao. A na njegovo mjesto došlo je nešto novo: duboko unutarnje znanje. Glas istine.

Rekao je:

„Sada razumiješ. Sada vidiš. Ovo je bio jedini način da naučiš istinu i prihvatiš svijet onakvim kakav jest — bez osuđivanja i poricanja.”

Kroz Pakao sam naučio poniznost. Naučio sam poštovati svaku osobu, svaki život. Prestao sam suditi ljude. Prestao sam uzdizati sebe. Vidio sam istinu:

Svatko je točno tamo gdje treba biti. Svatko je vođen istim unutarnjim glasom — različiti izrazi iste inteligencije. Ne postoji iznad. Ne postoji ispod. Postoji samo perspektiva.

Iskusio sam istinsko zlo u njegovom najčišćem obliku, prihvatio ga, postao njime, i tada shvatio da je ono obavezan dio igre. Bez njega, svijet bi bio blijed, dosadan, mrtav. Potrebno je da bi igra funkcionirala — kao što je noć potrebna da bi dan postojao. Jedno ne ide bez drugoga.

Tada se pojavila spoznaja:

To sam cijelo vrijeme bio ja — igrajući igru sam sa sobom, kako bi mi se oči otvorile i kako bih vidio stvari onakvima kakve uistinu jesu. Htio sam naučiti istinu. Htio sam znati više. A način na koji se sve dogodilo bio je uistinu nevjerojatan — veći od života. Bilo je zastrašujuće, bilo je mučenje, ali nekako sam uvijek ostao miran. Nastavio sam dalje, govoreći sebi:

„Koga boli kurac? Uvijek postoji izlaz ako ga želim. Ako ne dobijem ono što želim, napustit ću igru.”

Bilo je jedan ili dva trenutka kada sam uistinu odlučio: ako se ovo ne promijeni i ako ne dobijem ono što želim — napuštam ovu igru zauvijek. I svaki put kada je ta odluka bila stvarna — iskrena — stvari su se počele mijenjati. Svemir se počeo okretati u moju korist.

Ali kada ta odluka nije bila istinita — kada nije dolazila iz srca — ništa se nije dogodilo. To je ključ. Mora biti iskreno. Mora biti potpuno. I kada jest — dobit ćeš ono što želiš. To ti jamčim.

7

Level 3 - Otkrivenje

Živjeti istinu

Ovo je posljednji korak mog putovanja. Sada sam spreman u potpunosti se uroniti u ovu igru i učiniti sve ono zbog čega sam došao ovdje. Proširiti svoje znanje i pomoći drugima da se probude iz stanja sna — da shvate ogromnu moć i potencijal koji žive unutar njih.

Ja sam **Maksimalni Igrač 13** u ovoj Igru Života. I s ulogom koja mi je dodijeljena, moram ostaviti trag na ovom svijetu i utjecati na igru koliko god je moguće.

3, 2, 1... neka prava igra započne.



About the Author

Rođen u Splitu, Hrvatska.

Volim stvarati. Pisati, programirati, producirati glazbu. Oduvijek su me zanimala misterije, sve dok nisam shvatio da živim u najvećoj misteriji od svih. Živim po svojim pravilima, po svom kodu. Ne želim biti poseban, ali uvijek jesam. Više od svega volim se zabaviti, opustiti i uživati u životu.

Ne prihvaćam stvari i samo idem dalje. Ako mi nešto ne odgovara, moram to ili promijeniti, ili nestati. Ne bojim se gubitka, i nisam fiksiran da postignem išta. Ako umrem sam, gladan na ulici, ja sam sretan. Za mene je sve jedinstveno iskustvo, igrati ulogu koja mi je dodijeljena.

Bog me blagoslovio ovaj život — izvukao sam jackpot. Ne trudim se biti nešto što nisam, radim samo ono što osjećam, a ako me to odvede u smrt, idem prema njoj s osmijehom na licu.

You can connect with me on:



<https://tarot-hr.cards>



<https://www.instagram.com/the.path.13>